

Slobodan Zubanović

TRI SONETA SA SELA

IKAROVA KAZNA

Često gledam kako beli
golub sleće na travu.
Slično božjoj strelji –
sunovrati se, potom glavu

digne i takne kljunom
zrnce, oprezno, s nadom:
uzletaće svakako za njom.
Stigao je, eto, padom,

u dvorište, (ko u kavez),
tražeći druga ili, ono,
za šta mislim da je stih.

U stvari, to je savez
ničega i nečeg, što, bolno,
odvaja goluba od svih.

JESENJE SPALJIVANJE

Raj nije šuma, ni njiva,
ni pokisli, ravni, put
niz koji se spušta siva
traka svetla – tanak prut.

Došlo mu vreme da nestane:
lišće, u korpi, donesi.
Polomljene grane istresi
na gomilu; sve da stane

u plamen – kad kresneš
ne prizivaj ničiji pev.
(Ne obaziri se na seoski muk.)

Svemiru više doprineseš
gledajući u iskreni zev:
zvezdice dok nestaju uz huk.

ODOH PO DRVA

U zimsku noć odoh po drva,
u staru šupu – ispod oraha.
Staza puna snežnog praha
moj naum otkri iz prva.

(U korpu stavih suvo granje,
potom oblice bukve i bagrema.
Sekira se caklila – nema.
Vraćena u pređašnje stanje.)

U mraku čini se – svet zastane.
Samo istorija nikad da stane.
Šara ko mraz: više, pa manje.

Isto tako, ognjište ne čeka
iskustvo plamena – doveka.
Tinja, sve tanje i tanje.